

Nr 232.

Av herr **Danielsson**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående vissa ändringar i förordningen om automobiltrafik.

Trafiken med motorfordon har under de senare åren vuxit med enorm hastighet i vårt land, bilar och motorcyklar för personligt bruk och i rätt stor utsträckning även lastbilar äro numera en rätt vanlig företeelse i de mest avlägsna landsdelar, allt pekande hän på att nämnda fordon i en snar framtid torde bli ett av de allra viktigaste kommunikationsmedlen. Under sådana förhållanden är det självklart, att den av vårt lands naturförhållanden betingade långsamma utvecklingen av vårt vägväsende icke hållit jämna steg med biltrafikens ökning, likaså att anläggningen av de allra flesta av våra vägar skett utan tanke på detta moderna transportmedel.

En given följd härav har också blivit, att många vägar blivit förstörda isynnerhet vid tävlingar med motorfordon under otjänligt väglag samt genom tunga lastbilars framförande på för dem olämpliga vägar, varigenom de ofta förut hårt betungade vägunderhållarne orättvist drabbats av oerhörda extra kostnader för vägarnas iståndsättande. I detta sakförhållande samt i en del bilägares hänsynslösa, alla lagar och förordningar negligierande framfart, har man att söka grunden till den animositet mot biltrafiken, som finns i stora delar av vårt land.

Tävlingar med bilar och motorcyklar anordnas ju för att pröva de olika maskintypernas styrka och hållbarhet och vid lämpligt väglag betyder det ju ingenting för vägarna, men annat blir det, då dessa tävlingar företagas vid tjällossning eller på av mycket regn uppblötta vägar, av vilka det fastare övre skiktet formligen plöjes sönder och kastas bort av de många efter varandra följande fordonen; vid en dylik tävlan mellan Stockholm och Göteborg för något år sedan beräknades, att tävlingen hade förstört vägarna för 300,000 kr., vilket omräknat till nuvarande penningvärde skulle betyda en flerdubbel summa, vilken ju egentligen är en ren

nationalförlust och ingalunda torde uppvägas av den rätt problematiska vinsten av en dylik tävling. Då den kungl. förordningen av den 30 juni 1916 angående automobiltrafik icke innehåller något stadgande om tävlingar med motorfordon, bruka arrangörerna av dylika begära Kungl. Maj:ts tillstånd att köra med högre hastighet än den i förordningen tillåtna, varpå man för kungörelses skull sänder meddelande härom till länsstyrelserna i de län, där tävlingen skall gå fram. Genom ändring i eller tillägg till förordningen om biltrafik i syfte att länsstyrelserna i stället för regeringen skulle utfärda tillstånd till tävlingars hållande skulle säkerligen mycket vara vunnet för ovanberörda missförhållandens avhjälpande, länsstyrelserna hade lättare för att var i sitt område bedöma, om väglaget tillåte tävlingar med motorfordon, och naturligtvis skulle dylika tävlingar vara förbjudna, då fara för större vägskada föreläge.

Som ovan påpekats åstadkomma även lastbilarna på många ställen stor skada genom att totalt fördärva vägbanan. Det är mycket vanligt, att bolag eller enskilda skaffa sig en bil som lastar flera ton och med den trafikera vägar som ingalunda tåla en sådan belastning. Följden blir att vägunderhållarne få med stora kostnader och besvär, mångdubbelt mot annars, underhålla och reparera den på så sätt sönderkörda vägen. Det obilliga häri ligger i öppen dag. Även här borde länsstyrelserna ha rätt att ordna förhållandena, lastbilar över en viss tyngd borde icke få framföras på vägar som löpa fara att fördärvas av dylik trafik, tillstånd därtill borde förut utfärdas av länsstyrelsen, som innan dylikt tillstånd gaves hade att undersöka, huruvida dylik trafik kunde ske utan skada för den väg, som skulle användas.

Då jag håller före att en ändring av förordningen om biltrafik i ovan berört syfte ingalunda behöver föregripa en omarbetning av förordningen i sin helhet, har jag tillåtit mig att draga frågan under riksdagens prövning.

På grund av vad jag sålunda anfört får jag därför hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes skyndsamt låta utreda om ändring i förordningen om biltrafik i syfte att ge länsstyrelserna bestämmanderätt över tävlingar med motorfordon och lastbilars användande samt för riksdagen framlägga de förslag, vartill denna utredning kan giva anledning.

Stockholm den 26 januari 1921.

A. Danielsson.